

**Maria's zusje vertrok naar Syrië
om een jihadbruid te worden**

‘Eindelijk belde ze. ‘Ik ben op mijn plek,’ zei ze’

De bodem sloeg weg onder het bestaan van Maria (35) en haar familie toen bleek dat het jongste zusje Aziza (16) naar Syrië was verdwenen. Ze koos ervoor bruid te worden van een IS-strijder. Aziza's vertrek beheerst elke minuut van Maria's leven.

“‘Ik ga op schoolreis naar de Ardennen,’ zei Aziza tegen mijn moeder. Het was twee weken na haar zestiende verjaardag. Op een maandagochtend vertrok ze, met als bagage een kleine reiskoffer. Het jaar ervoor was ze met school naar Berlijn geweest, waar ze het ontzettend leuk had gehad; er was geen reden voor argwaan. Zaterdag voor vertrek had ze me geappt; ze was zo misselijk en had buikpijn. Of ik daar als verpleegkundige iets op wist. Achteraf realiseerde ik me dat ze natuurlijk doodzenuwachtig was. Mijn moeder probeerde haar op dinsdag te bellen. Voicemail. De volgende dag weer. Mama belde mij: ‘Heb jij iets gehoord?’ Ook ik kreeg de voicemail, maar dacht: in de Ardennen is vast geen bereik. Met school was geen contact. Achteraf blijkt dat de leraren dachten dat ze thuis zat met migraine. Ze had er vaak last van en hoefde zich dan niet ziek te melden. Op vrijdag zouden ze terugkomen, had ze gezegd. Wij wachten en wachten. Geen Aziza. 's Avonds laat belde ik m'n andere zusje met wie ze de slaapkamer deelde en zei: ‘Kijk eens op jullie kamer of je iets vindt.’ Even later hing ze aan de telefoon: tussen Aziza's boeken lag een visumaanvraag voor Turkije. Ik besepte meteen: die is naar Syrië. Ik zei: ‘Houd het stil, ik kom eraan!’ Ik zat al in mijn pyjama, heb een jas aangetrokken en ben als een speer naar mijn ouderlijk huis gegaan. Met bibberende

knieën opende ik Aziza's computer. Ik zag dat ze de weken ervoor sites had bezocht van Turkse hotels en over Islamitische Staat in Syrië. Het was alsof de grond onder me openscheurde en ik in een enorme diepte viel. Alle puzzelstukjes vielen opeens samen.”

Lievelingetje

“Ik ben de oudste van vijf kinderen, van wie de eerste drie in Marokko zijn geboren. Drie zussen en een broer. Op mijn elfde kwam ik naar Nederland, waar mijn vader al woonde. Ik zag hem voor die tijd alleen tijdens zomer-vakanties, als hij naar huis kwam. De overgang van het Rifgebergte naar een Gelders dorpje was enorm. Het was een winterse zondag toen we aankwamen; de straten waren leeg. Ik keek uit het raam en dacht: wonen hier wel mensen? Het was zo stil op straat, zo anders. Naast ons waren er nog twee Marokkaanse gezinnen in het dorp. De inwoners waren aardig en geïnteresseerd. Ik heb me nooit een vreemdeling gevoeld. Aziza werd hier geboren. Als jongste was ze het lievelingetje van ons allemaal; ik heb haar luiers verschoond - het was bijna mijn eigen kindje. Iedereen hield van haar. Ze zat altijd op de bank tussen mijn ouders in en met hen te knuffelen. Wij hadden nooit Nikes, zij had een rek vol. Ze was populair op school, goedgebekt en open.

Had veel vrienden, ook Nederlandse. Mijn ouders hebben ons religieus opgevoed. Ze attendeerden ons op het gebed en op het vasten, en leerden ons - zoals de Koran wil - goed te zijn voor anderen. Hoewel Allah voorschrijft dat de vrouw zich moet bedekken, hebben ze ons nooit verplicht een hoofddoek te dragen. Ze hebben het wel gevraagd toen we de puberteit bereikten. Ik heb het even gedaan, maar merkte dat ze op school anders op me reageerden. Het voelde niet fijn. Mijn ouders zeiden: ‘Als je het niet wilt, is het ook goed.’ Ze lieten ons daarin vrij. Aziza koos er op haar negende bewust voor om wel een hoofddoek te blijven dragen. Ze vond dat als moslima nodig. Geleidelijk veranderde ze en werden haar ideeën extremer. Ze liep altijd in lange gewaden. Wat ze aan kleding hier niet kon krijgen, bestelde ze via internet in Egypte. Mijn moeder was bezorgd dat ze er op school mee zou worden gepest. Toen ze vorige zomer - het was bloedheet - opeens handschoenen droeg, zei mijn vader tegen mijn moeder: ‘Wat heeft dat kind?’ We wisten niet wat zich in haar hoofd afspeelde. Wel zei ze af en toe dat ze naar het westen van Nederland wilde verhuizen; in Gelderland gebeurde niets, ze was het dorp zat. Ze wist dat mijn ouders daar nooit weg zouden gaan, dus vroeg ze of haar zusters - zo noemde ze de gelijkgestemde meiden met wie ze via internet contact had - dan ►

bij hen langs mochten komen. Ze sprak mij er geregeld op aan dat ik niet getrouwd was en geen hoofddoek droeg. Ik merkte irritatie en teleurstelling dat ik volgens haar het licht niet had gezien. Een keer was er op het journaal een item over de gevluchte Jezidi's op een berg in Syrië. Verschrikkelijke beelden. Ik vervloekte IS, maar merkte dat Aziza het hun eigen schuld vond en sympathie had voor IS. Boos, maar als grap bedoeld, zei ik: 'Dan ga je daar toch heen, ik koop wel een ticket voor je.' Maar nog ging er geen belletje rinkelen. Ik zag vooral dat meisje dat kon schateren als Roy Donders op televisie was en die meezong met elke populaire commercialtune."

Een teken van leven

"Mijn ouders zakten in elkaar toen ik hun vertelde wat ik op Aziza's computer had gevonden. Ze braken van verdriet; ik wilde wel sterven toen ik dat zag. Ze konden het niet bevatten en ik moest het tig keer vertellen: 'Papa en mama: ze is weg!' Vanaf dat moment heb ik alles op me genomen, zoals het contact met de politie. De recherche is meteen langsgekomen en heeft van alles meegenomen; haar boeken, haar pc. Het hele weekend hebben we gewacht op een teken van leven, al die tijd hebben we niet of nauwelijks

was de ware islam, zei ze. 'Maar dat kan hier ook,' zei ik. 'Nee,' zei ze. 'In Nederland kunnen we niet zijn wie wij willen zijn.' We vroegen met wie ze was meege-reisd en hoe ze aan het geld was gekomen, maar ze zweeg over alles. We wilden haar niet boos maken en smeekten of ze alsjeblieft contact wilde blijven houden. Ze beloofde dat en hing op."

Kortzichtig

"Ik heb naar verklaringen gezocht. Waarom wilde ze weg? Hadden wij iets verkeerd gedaan? Nee, dat kon het niet zijn. Menig kind zou jaloers zijn op de aandacht en liefde die Aziza kreeg. Wel is Nederland erg veranderd, vooral sinds 11 september 2001. Toen ik jong was, had ik geen last van discriminatie en uitsluiting. Iemand moet kunnen zijn wie hij wil zijn, vind ik: homo's, joden, moslims. Hoofddoek of geen hoofddoek. Maar door het moslingeweld is de discriminatie toegenomen. En dat voelen die jongeren nu. Na de aanslag in Parijs in januari zeiden ze op mijn werk in het ziekenhuis voor de grap tegen mij: 'Jij hebt toch ook geen kalasnikov onder je jas?' Die terreurdaad raakte mij net zo diep, maar mensen moeten altijd dat soort opmerkingen maken om te bevestigen dat ik een moslima ben. Ik ben altijd 'die leuke, donkere verpleeg-

wakkeren de angst voor moslims daar-naast ook nog eens lekker aan. We hebben Aziza's vertrek een week stil kunnen houden en vertelden de school dat ze ziek was. Maar daarna raakte het snel bekend. Journalisten stonden op haar schoolplein en belden mijn zus op haar werk. We hielden ze op afstand. In de lokale krant Tubantia verscheen het bericht: 'Moslima naar Syrië.' Ik las het op hun site en daaronder stonden commentaren als: 'Haar ouders hebben haar vast uitgehuwelijkt.' Verschrikkelijk. Zo kortzichtig. Geen ouder stuurt zijn kind naar Syrië. Ik probeer het me zo min mogelijk aan te trekken; dat geeft alleen maar negatieve gevoelens."

Moederhart

"Sinds Aziza's vertrek heb ik altijd mijn mobiel bij de hand. Het beheerst elke minuut van ons leven. Soms appt of belt ze. Dan zegt ze dat het goed gaat en dat ze gelukkig is. Ze is nu een van de twee vrouwen van een Nederlandse Marokkaan van 23 jaar, weten we. Om de paar weken komt hij terug van patrouille en dan moeten zij zorgen dat het hem aan niets ontbreekt. En ze moet dus kinderen voor hem gaan baren. Ze is zestien! Ik hoop

zo dat ze niet komen, want ze is zelf nog een kind. We mogen haar zelf niet bellen sinds de bombardementen op het gebied zijn geïntensiveerd, want de signalen kunnen worden getraceerd. Natuurlijk ben ik bang dat haar iets overkomt, maar mijn bloed juicht als ik hoor dat er IS-strijders zijn omgekomen. Ik was het met premier Rutte eens toen hij zei: 'Laat de mannen die erheen zijn gegaan om te strijden daar maar sterven.' In de islam is de moeder het belangrijkste, om haar draait alles. Hoe kunnen ze een moederhart, zoals dat van mijn moeder, breken? Mijn moeder is kilo's afgevallen. Haar vertrouwen in de mensen is weg en ze is bezorgd over haar andere kinderen. Ze was zo bang dat mijn broer naar dat gebied zou afreizen om zijn zusje op te zoeken en terug te halen. Ze is ook veel emotioneler. Als ze op televisie vluchtelingen ziet, barst ze in huilen uit. Het gekke is: vroeger volgde ze nooit het nieuws, ze wist niet eens wat IS was. Nu weet ze alles. Mijn vader is gesloten, toont zijn emoties niet.

Gelukkig heeft iedereen in hun dorp goed gereageerd. Ze kennen ons. Mensen vragen op straat hoe het met ze gaat en wensen hun sterkte. Ze sturen bloemen en kaarten. Aziza's klasgenootjes stonden huilend bij hen op de stoep; nog steeds komen ze. Hartverwarmend. In mijn dromen gaat de telefoon over. Ik neem op en Aziza zegt: 'Maria, ik heb zo'n spijt. Kom me halen, ik wil terug.' En dan pak ik het eerste vliegtuig en haal haar op. Natuurlijk is er ook angst: als ze terug is, wat voor leven heeft ze dan? Komt ze ooit van dat stempel af? Maar dat is een zorg voor daarna. Ik ga er ook niet op wachten; ik heb zelf ook een leven en moet verder. Ook ik droom van huisje, boompje, beestje. Ik wil mijn kinderen meegeven dat ze in een wereld leven met andere mensen en dat iedereen gelijk is. Maar of ik ze zo veel liefde zal kunnen geven als mijn ouders Aziza hebben gegeven... Onmogelijk." ■

Op verzoek van Maria hebben we haar zusje een andere naam gegeven. Ook hebben we afgesproken haar achternaam niet te gebruiken, omdat haar zusje daardoor gevaar kan lopen.

interview: bram de graaf. fotografie: marloes bosch.

Beestachtig lekker

Ellen:

"Ik moet mijn goede vriendin Nienke al bijna twee jaar missen. Nienke

werkt als reisbegeleider in het buitenland, maar is voor even terug. Ik wil haar verrassen en met deze hippe Pantervlekken-taart gaat dat zeker lukken!"

DE KETTINGTAART. GEZIEN BIJ THUIS OP ZONDAG

DR. OETKER PANTERTAART

WAT HEB JE NODIG?

Dr. Oetker Biscuitmix • 4 eieren • 125 ml melk • 1 zakje Dr. Oetker Mix voor Luchtige Botercrème • 100 g roomboter • 500 g blanke marsepein of fondant • 1 pak Dr. Oetker Kleurstoffen rood & geel • Bruine kleurstof • cacao

WAT MOET JE DOEN?

- Maak de Dr. Oetker biscuitbeslag en doe de helft van het beslag in 1 kom. Verdeel de andere helft over 2 kommen.
- De 2 kommen waar het minste beslag in zit geef je een kleur. Maak het beslag van 1 kom bruin door twee eetlepels cacaopoeder en een theelepel water erdoorheen te roeren. Maak het beslag in de andere kom oranje met een paar druppels Dr. Oetker Kleurstoffen rood & geel.
- Doe alle beslagen in een aparte spuitzak.
- Spuut een kleine laag naturel biscuitbeslag in een bakvorm.
- Spuut 3 cirkels met het bruine beslag op het naturel beslag.
- Spuut bovenop de 3 bruine cirkels eerst met oranje beslag cirkels

- gevolgd door cirkels met bruin beslag.
- Vul de ruimtes op met het naturel beslag.
- Spuut een naturel laag over alles en herhaal stap 5 en 6. Sluit af met een laag naturel.
- Bak de Pantervlekkentaart in de voorverwarmde oven (elektrisch 160 °C, hetelucht 140 °C).
- Maak de Dr. Oetker Botercrème en smeer de taart daarmee af.
- Bekleed de taart met blanke marsepein of fondant.
- Gebruik de oranje en bruine kleurstof voor 'pantervlekken' op de taart. Verf met een kwastje oranje vlekken en voorzie de vlekken met een bruine rand. Wanneer je de taart aansnijdt komen de vlekken binnenin de taart ook tevoorschijn!

GA NAAR WWW.ZONDAGBAKDAG.NL VOOR HET BAKFILMPJE EN INSPIRATIE.